

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

۲۶ تیر ۹۰

خطبه‌ی ولادت حضرت مهدی (عج)

ستایش، نامی است که همگان، در ذاتِ وجودی‌شان آن را می‌شناسند پس به دریایِ جانی چنگ می‌زنند که امواجش با جزر و مدهایِ دیکته شده، گاه به جلو می‌رود و هر چه در ساحل است را با خود همراه می‌کند و گاه به عقب رفته و اجازه می‌دهد تا منتظرانِ در ساحل به دیدارش بیایند. محبت را می‌شناسد؛ آدرسش در ضربانِ قلبش حکاکی شده، در اولین نگاهش بعد از آمدن به دنیایِ خاکی آن را تجربه می‌کند؛ دستش را ابزارِ معرفی‌اش می‌سازد؛ گاهی با گرفتنِ دستی قدرتمند ضعفش را درمان می‌کند و گاهی دستِ ضعیفی را در دستانِ پر قدرتش می‌فشارد؛ آنچه در وجودش به ودیعه گذاشته شده نشانِ آدرسی را دارد که نامش خلقت است، خالق‌ی که جز کمال را مبدأ خلقت خویش نساخت و انسان منشأ این خلقت معرفی گردید؛ او خلیفه‌ی کمال شد و همگان بر آستانش به سجده درآمدند، نام‌ها را در جانش ذخیره نمود تا علی‌الأعلی را معنا کند، شعله‌ی محبتش جانش را در فراقِ پروردگارش قرار داد و محبتِ خالقش او را به دامنِ پرمهرش فراخواند و عشقِ به الله شکل گرفت؛ همه آمدند تا مهمانِ این معمایِ شیرین شوند یا معمایش را بگشایند و یا با جانی ناشناخته به دنبالش بدونند و نَفَسِشان به شماره بیفتد، از ترسِ مرگ بر زمین بنشینند و رمقِ دویدن را در زمانِ تجدید قوا از دست بدهند.

امروز، نیمه‌ی شعبان است که پیامبر خاتم (ص) آن را با بیانی شیوا در احسانِ پروردگارش معرفی فرمود: «آیا ندانسته‌اید که شعبان ماه من است پس مرا در این ماه یاری کنید». چه کسی به ندای پیامبر (ص) پاسخ می‌دهد؟ کسی که به عبادت قیام کند یا عبادت را منشأ شناختِ حق از باطل بداند؟ کدام منظور پیامبر (ص) است؟ اگر عبادتم، حق را نشانه نمی‌رود، نامش چیست؟ نامش را پروردگار عالم معرفی فرموده: آیه‌ی ۳۵ سوره‌ی مبارکه انفال ﴿۱﴾ و نمازشان در خانه‌ی (خدا) جز سوت کشیدن و کف زدن نبود. پس به سزای آنکه کفر می‌ورزیدید، این عذاب را بچشید ﴿۱﴾. پس آتشِ

جهلم، جهنمی سوزان است که عبادتم را معنا می‌کند و امروز محور شناختِ تمام حق‌ها به جهانِ خاکی عرضه شد تا منادیِ دل‌هایی باشد که او را می‌خوانند، نامش را منشأ نجاتِ جهلشان می‌دانند، دیدارش را برکتِ عمرشان محسوب می‌کنند و برایش مجالسِ دعا برگزار می‌نمایند.

آیا تا کنون انسانی مشاهده شده که رؤیای شبانگاهش را آن‌چنان بها بدهد که مردمان را به ضیافت آن خوابِ شیرین دعوت کند و همگان آن خوابِ آشفته را حق بدانند و برایش پای‌کوبی کنند؟ امروز، وجودِ امام بر حق رؤیایی شیرین است که امتش به آن بها می‌دهد و کوی و برزن را به عشقش می‌آراید تا آن روز به شب برسد و خاصیتِ رؤیایش از بین برود؛ روشناییِ روز ۱۶ شعبان کسالتی را به همراه داشته باشد که منشأ باطلی حق نما بوده پس نیمه‌ی شعبان تکرار نیست بلکه گذرگاه است؛ هر یک سال که شاهدش باشیم گذری از کمال را از دست می‌دهیم.

جشنِ ملکوتیان آمدنِ جانی را مژده می‌دهد که در غیبِ جان‌ها کمال را ترسیم می‌کند پس نامش جشن است. آیا گرمای عشقِ امامان را در این جشن حس می‌کنیم؟ اگر حس می‌کنیم جانمان در پرورشِ وجود مقدسشان از باطلِ نفسِ شیطانی، نجات یافته و ما را به مهمانی و جشنی که در انتظارمان است نوید می‌دهد پس صدایشان می‌کنیم که: ای سرور و مولایمان، مهمانیِ پروردگار عالم در راه است و من توشه‌ی این مهمانی را ندارم، به فریادم برسید و کمک کنید تا به شب‌های پرفیض و روزهای زیبایش متصل شوم و شما را که برات این مهمانی هستید به مدد بخوانم. آمین.

مهمانانِ خانه‌ی مولا خوش آمدید، یقین بدانید آنچه را که به محبتِ مولایتان انجام داده‌اید از دریچه‌ی کرمشان می‌پذیرند پس به امیدِ جشنی که نشانه‌ی کمالِ جانتان باشد فریاد بزنید: یا بقیة الله.

پس آنچه پروردگارمان برایمان باقی گذاشت را سرمه‌ی چشمانِ حقیرمان می‌کنیم و دست‌هایمان را به دعا بر می‌داریم و همه با هم دعا می‌کنیم و می‌گوییم:

پروردگارا، با گشودنِ پرده‌ی غیب ما را از غیبتِ جانمان نجات عنایت بفرما تا همواره از کسانی باشیم که روزهایِ تو را در حقش بشناسیم و از باطلش بگریزیم.

پروردگارا یاری‌مان کن تا ساعت‌ها را در رسیدن به سرمنزل بارگاه ملکوتی‌ات به سر آوریم و به جانمان، شیرینیِ وصل را بخورانیم.

آمین یا رب العالمین

اللهم عجل لولیک الفرج

www.rayatolhoda.com